

Poemas

Zbigniew Herbert

Babcia

moja przenajświętsza babcia
w długiej obcistej sukni
zapinanej
na niezliczona ilość
guzików
jak orchidea
jak archipelag
jak gwiazdozbiór

siedzę na jej kolanach
a ona mi opowiada
wszechświat
od piątku
do niedzieli

zasłuchany
wiem wszystko —
— co od niej
nie zdradza mi tylko swego pochodzenia
babcia Maria z Bałabanów
Maria Doświadczona

nic nie mówi
o masakrze
Armenii
masakrze Turków

Poemas

Zbigniew Herbert

Traducción: Gerardo Beltrán

Mi abuela

mi santísima abuela
con su ceñido vestido largo
abrochado
con una incontable cantidad
de botones
como orquídea
como archipiélago
como constelación

me siento en sus rodillas
y ella me cuenta
el universo
de viernes
a domingo
embebido
lo sé todo
—en cuanto a ella
lo único que no me revela es su origen
abuela María de los Balaban
María Experimentada

no dice nada
sobre la masacre
de Armenia
la masacre de los turcos

chce mi zaoszczędzić
kilku lat złudzenia

wie ze doczekam
i sam poznam
bez słów zakłęb i płaczu
szorstką
powierzchnię
i dno
słowa

quiere ahorrarme
algunos años de espejismos

sabe que me llegará el momento
que yo mismo habré de conocer
sin palabras conjuros y llanto
la áspera
superficie
y el fondo
de la palabra

Panie,

dzięki Ci składam za cały ten kram życia, w którym
tonę od niepamiętnych czasów bez ratunku śmiertelnie
skupiony na ciągłym poszukiwaniu drobiazgów.

Bądź pochwalony, że dałeś mi niepozorne guziki
szpilki, szelki, okulary, strugi atramentu, zawsze
gościnne nie zapisane karty papieru, przezroczyste koszulki,
teczki cierpliwe,
czekające.

Panie, dzięki Ci składam za strzykawki z igłą grubą i cienką
włos, bandaże, wszelki przylepiec, pokomy kompres, ^{jak} dzięki
za kroplówkę, sole mineralne, wenflony, a nade wszystko
za pigułki na sen o nazwach jak rzymskie nimfy,

które są dobre, bo proszą, przypominają, zastępują
śmierć.

Breviario

Señor,

te doy gracias por todo este desorden de la vida en que
me hundo desde inmemoriales tiempos sin salvación,
/mortalmente
concentrado en la continua búsqueda de detalles.

Alabado seas por haberme dado esos simples botones,
alfileres, tirantes, lentes, chorros de tinta, hojas no escritas
/siempre
hospitalarias, fundas transparentes, carpetas
pacientes,
a la espera.

Señor, Te doy gracias por las jeringas de agujas gruesas o
/finas como
cabellos, vendas, cada emplaste, sumisa compresa,
/gracias por el gotero,
las sales minerales, las válvulas y, sobre todo, por las
/píldoras para el
sueño con nombre de ninfa romana,

que son buenas porque piden, recuerdan, sustituyen
la muerte.

Brewiarz

Panie

    pomóż nam wymyślić owoc
    czysty obraz słodczy
    a także spotkanie obojga płaszczyzn
    zmięchu i zaranka
    wydobądź z fałdów morza
    bas czystych głębin
    a także dziewczynę
    ślepa jak przeznaczenie
    dziewczynę która śpiewa — *belcanto*

Breviario

Señor

ayúdanos a imaginar un fruto
imagen pura de lo dulce
y también el encuentro de ambos planos
del crepúsculo y del alba
arranca de los pliegues del mar
el basso de las límpidas profundidades
y también a la muchacha
ciega como el destino
a esa muchacha que canta — *belcanto*

Brewiarz

Panie

wiem że dni moje są policzone
zostało ich niewiele
Tyle żebym jeszcze zdążył zebrać piasek
którym przykryją mi twarz

nie zdążę już
zadośćuczynić skrzywdzonym
ani przeprosić tych wszystkich
którym wyrządziłem zło
dlatego smutna jest moja dusza

życie moje
powinno zatoczyć koło
zamknąć się jak dobrze skomponowana sonata
a teraz widzę dokładnie
na moment przed codą,
porwane akordy
źle zestawione kolory i słowa
jazgot dysonans
języki chaosu

dlaczego
życie moje
nie było jak kręgi na wodzie
obudzonym w nieskończonych głębiach
początkiem który rośnie
układa się w słoje stopnie fałdy
by skonać spokojnie
u twoich nieodgadnionych kolan

Breviario

Señor

sé que mis días están contados
muy pocos me quedan
tantos como para alcanzar todavía a reunir la arena
con la que me cubrirán el rostro

no podré ya
recompensar a los perjudicados
ni pedir perdón a todos aquellos
a los que hice daño
por eso está triste mi alma

mi vida
debería dar la vuelta
cerrarse como una sonata bien compuesta
y ahora veo claramente
un momento antes de la coda
acordes rotos
palabras y colores mal combinados
chirridos disonancias
lenguajes del caos

por qué
mi vida
no fue como los círculos del agua
que despiertan en las profundidades infinitas
principio que crece
forma anillos peldaños y pliegues
para expirar tranquila
en tus insondables rodillas

Urwanie głowy

Przed odjazdem
bałagan

papier przedmioty
w locie

jakby przeczuwały
ze stracą
prawo grawitacji
z odlotem
Pana Cogito

nie zapłacone rachunki
nie zwrócone długi
na słowo honoru
nie napisane wiersze
umowy bez przyszłości
miłości bez koloru
nie wypite piwo
wszystko to lata
w głowie Pana Cogito
bałagan rośnie

co to będzie
jeśli nie uda się
opanować żywiołu

Antes de partir
desorden

papel objetos
que vuelan

como si presintieran
que pierden
la ley de gravedad
con la salida
del señor Cogito

cuentas sin pagar
deudas de honor sin saldar
poemas no escritos
contratos sin futuro
amoríos sin color
cerveza sin tomar
todo eso vuela
en la cabeza del señor Cogito
el desorden crece

qué pasará
si no consigue
controlar los elementos

przecież bez końca
nie można
odkładać
w nieskończoność
wyjazdu na wakacje

wiec pewnego dnia
lub nocy
kiedy wszystko to kończy się
Pan Cogito
opiera się wygodnie
na poduszkach
ekspresu
przykrywając
zimne kolana
pledem
i dochodzi do wniosku
że wszystko to pójdzie
naprzód
jak przed wakacjami
na pewno gorzej
niż za życia Pana Cogito
ale sawsze pójdzie

porque no se puede
aplazar
una y otra vez
y así hasta el infinito
el salir de vacaciones

así pues un día
o una noche
cuando todo termina
el señor Cogito
se recuesta cómodamente
en el asiento
del expreso
cubriendo
sus frías rodillas
con una manta
y llega a la conclusión
de que todo seguirá
adelante
como antes de las vacaciones
seguro peor
que en vida del señor Cogito
pero igual seguirá